

Sygn. akt I C 508/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Kamila Przeczek
Protokolant:	stażysta Edyta Stanek

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. S. (S.)

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości;
2. zasądza od powoda (...) Banku S.A. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego B. S. kwotę 5.417 zł (pięć tysięcy czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

sędzia Kamila Przeczek

Sygn. akt: I C 508/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA w W. wniósł pozew, w którym domagał się zasądzenia od pozwanego B. S. kwoty 65.398,03 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, iż zawarł z pozwanym umowę pożyczki, na podstawie której ten ostatni otrzymał określoną kwotę i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu. Strona pozwana nie wywiązała się jednak ze swojego zobowiązania. Wobec naruszenia warunków umowy zadłużenie wynikające z umowy stało w całości wymagalne z dniem 11 lipca 2018r. Mimo wezwania do zapłaty pozwany do rej pory nie spłacił zadłużenia.

28 maja 2019r. wydano w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

B. S. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od tego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa.

Pozwany podniósł brak legitymacji czynnej powoda (umowa nie została zawarta przez powoda), brak wymagalności roszczenia (pozanemu nie doręczono wypowiedzenia umowy, wezwania do zapłaty, ani wniosku o restrukturyzację), powód nie wskazał jakie należności składają się na należność główną, nie przedstawił żadnego dowodu uruchomienia

kredytu i nie złożył żadnego dowodu na wykazanie wysokości zadłużenia i historii kredytu (wyciąg z ksiąg jest tylko dowodem prywatnym).

Sąd ustalił :

29 czerwca 2015r. (...) Bank (...) SA w G. zawarł z B. S. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 74.509,19 zł na okres od 29 czerwca 2015r. do 14 lipca 2025r. Kredyt miał być wypłacony zgodnie z wolą kredytobiorcy w następujący sposób: 8.430 zł przelewem na rachunek wskazany przez kredytobiorcę, 60.491 zł przeznaczone na częściową spłatę zadłużenia pozwanego w (...) Agricole Bank (...) i Banku (...) SA przelewem na rachunki wskazane przez kredytobiorcę i 5.588,19 zł z tytułu prowizji przelewem na rachunek banku. W razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. O wypowiedzeniu umowy klient zawiadamiany był w formie pisemnej, listem poleconym. (umowa kredytu k.15-16)

Bank (...) SA połączył się z A. Bankiem w ten sposób, że cały majątek (wszystkie aktywa i pasywa) Bank (...) SA przeniesiony został na powoda. (informacja odpowiadająca odpisowi z rejestru przedsiębiorców k.20-24)

Pismem z 13 lipca 2018r. powód wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu kredytu gotówkowego. (wezwanie z 13.08.2018r. k.17-18)

7 sierpnia 2018r. A. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych. Z tego wyciągu wynikało, że B. S. posiada wymagalne roszczenie z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 26 czerwca 2015r., na które składają się: niespłacony kapitał w wysokości 62.276,27 zł, odsetki umowne w wysokości 3.007,34 zł, odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 59,75 zł i opłaty umowne w wysokości 54,67 zł. (wyciąg z ksiąg banku k.12)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody uznając je za wiarygodne, albowiem tworzą zwartą i logiczną całość, a żadna ze stron zasadniczo ich nie kwestionowała.

Pozwany podnosił jedynie, że wyciąg z ksiąg bankowych nie jest wystarczającym dowodem na stwierdzenie istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, albowiem nie ma waloru dokumentu urzędowego.

Sąd zważył :

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż strony w dniu 29 czerwca 2015r. zawarły umowę kredytu.

W myśl art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jednocześnie - ponieważ pozwany jest w świetle polskiej regulacji konsumentem - umowa z 26 kwietnia 2010r. miała charakter umowy o kredyt konsumencki. Ten szczególny rodzaj umów regulowany jest przez Ustawę z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, która to ustawa przewiduje szereg obowiązkowych uregulowań. Zdaniem Sądu zawarta przez strony umowa spełnia wszystkie wymagania umowy o kredyt konsumencki.

Za chybiony należy uznać zarzut pozwanego o braku legitymacji czynnej powoda. Z dołączonej do pozwu informacji odpowiadającej odpisowi z rejestru przedsiębiorców wynika wprost, że powód przejął wszystkie aktywa i pasywa banku, z którym pozwany zawarł umowę kredytu. W tej sytuacji bezspornym jest, że A. Bank wstąpił w prawa pierwotnego wierzyciela.

Strona pozwana podniosła także zarzuty braku wymagalności dochodzonego roszczenia (umowa nie została wypowiedziana) i w ogóle jego bezzasadności (nie wykazano, że kredyt w ogóle został uruchomiony).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. powód zobowiązany był do przedstawienia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Powołany przepis nakłada na stronę powodową, jako wywodzącą ze swych twierdzeń skutki prawne obowiązek wykazania swoich racji. Przepis art. 232 k.p.c. normuje natomiast jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontradiktoryjności. W myśl tej zasady przygotowanie, gromadzenie i dostarczanie materiału dowodowego należy do stron, do sądu należy zaś jedynie ocena tego materiału i wydanie na jej podstawie rozstrzygnięcia. Zasada ta oznacza odstąpienie od odpowiedzialności sądu orzekającego za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony.

To właśnie na stronach spoczywa obowiązek przytaczania dowodów na poparcie swych twierdzeń, a zatem jeśli bezczynność strony w zakresie inicjatywy dowodowej nie znajduje żadnego usprawiedliwienia, w szczególności strona nie jest nieporadna, ani nie napotyka trudnych do przewyciężenia przeszkód, to musi się liczyć z groźbą ujemnych dla niej skutków związanych z brakiem wykazania faktów, na które się powołuje. Oczywiście zasada ta nie wyłącza możliwości dopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu niewskazanego przez strony, zastrzega jednak takie uprawnienie do wyjątkowych wypadków, nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków, w szczególności jeśli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, tak jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie.

Generalnie jednak Sąd nie ma możliwości zarządzania dochodzeń w celu poszukiwania dowodów niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w ślad za tym nie ma obowiązku poszukiwania takich dowodów. Działanie sądu w takiej sytuacji z urzędu, zgodnie z utrwalonym w tej mierze orzecnictwem, mogłoby prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku równego traktowania stron.

W związku z podniesionymi przez pozwanego zarzutami bank winien był w ocenie Sądu wykazać fakt przelania środków z kredytu oraz fakt wypowiedzenia umowy. Powyższe okoliczności nie zostały jednak w żaden sposób udowodnione.

Wobec powyższego powództwo zostało oddalone w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zasądzają je od strony przegranej – strony powodowej na rzecz pozwanej.

Na koszty te złożyły się : koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.